एतद्वोऽभिहितं सर्व्वं निःश्रेयसकरं परं ।
अस्माद्प्रच्युतो विप्रः प्राप्नोति परमां गतिं ॥ ११६ ॥
एवं स भगवान् देवो लोकानां हितकाम्यया ।
धर्म्मस्य परमं गुह्यं ममेदं सर्व्वमुक्तवान् ॥ ११७ ॥
सर्व्वमात्मनि सम्पश्येत् सच्चासच्च समाहितः ।
सर्व्वं ह्यात्मनि सम्पश्यन् नाधर्म्मे कुरुते मनः ॥ ११८ ॥
आत्मैव देवताः सर्व्वाः सर्व्वमात्मन्यवस्थितं ।
आत्मा हि जनयत्येषां कर्म्मयोगं शरीरिणां ॥ ११९ ॥
खं सन्निवेशयेत् खेषु चेष्टनस्पर्शनेऽनिलं ।
पक्तिदृष्ट्योः परं तेजः स्नेहेऽपो गां च मूर्त्तिषु ॥ १२० ॥
मनसीन्दुं दिशः श्रोत्रे क्रान्ते विष्णुं बले हरं ।
वाच्यग्निं मित्रमुत्सर्गे प्रजने च प्रजापतिं ॥ १२१ ॥
प्रशासितारं सर्व्वेषामणीयांसमणोरपि ।
रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात् तं पुरुषं परं ॥ १२२ ॥
एतमेके वदन्त्यग्निं मनुमन्ये प्रजापतिं ।
इन्द्रमेकेऽपरे प्राणमपरे ब्रह्म शाश्वतं ॥ १२३ ॥
एष सर्व्वाणि भूतानि पञ्चभिर्व्याप्य मूर्त्तिभिः ।
जन्मवृद्धिक्षयैर्नित्यं संसारयति चक्रवत् ॥ १२४ ॥